

Matteus 5 : 4 (meditaties viering Heilig Avondmaal)

Votum en zegen

Zingen: Lied 328 (Liedboek oud)

Wet

Zingen: Psalm 32 : 1

Gebed

Lezen: Matteüs 5 : 1 – 12

Zingen: Psalm 146 : 3 en 4

Formulier 2 voor de viering: Jezelf toetsen, Uitnodiging en terugwijzing, Verzekering, verlangen naar Christus'komst, Gebed.

Zingen: Psalm 23 : 2 (bij de voorbereiding HA)

Lezen: Matteüs 5 : 4

Zingen bij eerste tafels: Gezang 184 : 1 en 2 (NGK)

Zingen bij laatste tafels: Gezang 153 : 1 en 4 (melodie EL)

Gebed: Dankzegging (2) van het formulier

Collecte

Zingen: Gezang 165 (geref. Kerkboek oud)

Zegen

Geliefde gemeente van onze Here Jezus Christus,

Gelukkig

De wereld is vol mensen die treuren. Er zijn veel redenen waarom mensen huilen. Voor hen heeft Jezus een boodschap. Zij zullen gelukkig zijn. Ja, straks zeker. Ooit in de nieuwe wereld. Als alle tranen van de ogen gewassen zijn. Als er geen rouw meer is, geen dood. Daar zijn mensen eeuwig gelukkig. Altijd blij. Maar Jezus heeft het niet over een verre toekomst. Hij heeft het over mensen die treuren, midden in het verdriet zitten. Hier en nu. Vandaag. Zullen ze gelukkig zijn. Jezus feliciteert hen. Want wat is het geluk? Dat in die tranen God erbij is. Hij weet hoe Hij met ons verdriet aan moet. Hij ziet het in ons hart. Kent onze verdrietige gevoelens. Hij legt een hand op de schouder. Gelukkig, Hij is erbij.

Treurenden

Er zijn eindeloos veel redenen om verdriet te hebben. Laten we er één uit nemen die behoorlijk lastig is. Wij hebben de Here lief. Erg lief. Met alle liefde die er in ons hart brandt. We zouden het veel meer willen laten zien. Hij heeft ons zó rijk gemaakt in Christus. Maar om onze dank te uiten, dat lukt ons niet. Daar hebben we niet de goede woorden voor. We vinden dat de Here het niet genoeg aan ons kan merken. We zijn lang niet altijd in de stemming. Soms zijn er van die dagen, dan zijn we ronduit opstandig. Dat geeft verdriet. Tranen van berouw; je kunt er kapot van zijn. Jezus zegt: gelukkig wie treuren, zij zullen vertroost worden.

Troost: naar Jezus toe

Judas was oprecht verdrietig. Hij beleed schuld, zonder met een vinger naar een ander te wijzen. “Ik heb gezondigd door onschuldig bloed te verraden”. In paniek zoekt hij zijn heil bij de Farizeeën. Weten zij hem te troosten? Er is geen greintje meeleven. “Wat hebben wij ermee te maken, je moet zelf maar zien hoe je ermee klaar komt”. Ambtsdragers laten Judas in de steek. Judas ging “naar zijn eigen plaats”, we weten wat er met hem gebeurd is. De man is een vreselijk dood gestorven. Eenzaam. Ver van Jezus. De Farizeeën konden hem niet de weg naar de enige troost wijzen. Want zij wilden van Jezus niet weten. Voor troost moet je bij Jezus zijn. Bij Hem vinden we de enige troost, in leven en sterven. Naar Hem moeten ambtsdragers de gemeente brengen. Daarom hebben zij, in Zijn naam, de tafel klaar gezet. Om bij brood en beker de troost van Christus te genieten.

Troost: laat Jezus toe

Troost ontvang je graag. Wie wil er niet getroost worden? Toch is troost niet altijd welkom. Er zijn verdrietige mensen, die kiezen om in het verdriet te blijven. Ze zijn zo teleurgesteld, dat ze maar blijven treuren. Het verdriet wordt een huis waar ze in wonen, een eigen gebouwde gevangenis waar ze niet uit wensen te ontsnappen. Het zelfbeklag, zelfmedelijden. Ze hebben zich opgepompt met verdriet. Ze brengen schade toe aan zichzelf, aan hun omgeving en aan de Heer, die wil bevrijden. Met al het verdriet kunnen ze Hem er niet bij hebben. Hij neemt daar geen genoegen mee. Hij wil ontvangen worden. Binnenkomen. Achter de deuren van uw verdrietig hart. Hij neemt een brood. Schenkt een beker. Hier, laat u troosten. Kom uit de grip van het verdriet. Daarvoor gaf Hij zijn leven.

